

A man with short blonde hair, wearing a white long-sleeved shirt and a purple patterned vest, is embracing a woman from behind. The woman has long, dark, wavy hair and is wearing a bright yellow, off-the-shoulder, floor-length dress with a ruffled hem. They are positioned against a solid purple background. The man's hands are resting on the woman's shoulders and waist. The woman's right arm is extended outwards.

Armastuse
rulett
Christi
CALDWELL

Originaali tiitel:
Christi Caldwell
The Rogue's Wager
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegu on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumised on kas autori kujutlusvõime tulemus või neid kasutatakse väljamõeldud situatsioonides.

Tõlkinud Virge Pihel
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Michael Rehder

Text copyright © 2016 Christi Caldwell. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

D11368719
ISBN 978-9949-82-519-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Pühendatud Alison Dashole ja Lauren Plude'ile.
Kui ma olin väike tüdruk, unistasin ma kogu aeg lugude kirjutamisest.
Noore naisena unistasin ma sellest, et mu lood avaldatakse.*

*Üheski neist unistustest ei suutnud ma kujutleda vaimustavamat toimetajate
meeskonda kui teie, Alison ja Lauren.*

*Aitäh, et aitasite Roberti ja Helena lool saada selleks, mis siin kaante vahel
on. See on pühendatud teile!*

Inglismaa, London

Tab. 1810

Proloog

Tema järele oli saadetud.

Ja kui mõjukas, karm, halastamatu Somerseti hertsog kellegi järele saatis, siis see isik allus tema käsule.

Eriti kuna too hertsog hoidis oma käes selle isiku vara ja staatuse otsustusõigust.

Ja veelgi enam, kui see isik pidi vaid loetud tundide pärast abielluma ja seetõttu vajas vägagi neid varasid.

Lord Robert Dennington raputas mantli õlgadelt ja ulatas selle tänu sõnu pomisedes oma vanaisa ülemteener Carmichaelile. „Mu vanaisa...?“

Vananev teener vältis ta pilku. „Oma kabinetis, milord.“ Värv tõusis mehe palgele.

Mõistagi oli ta oma kabinetis. Robert tõmbas kindad käest ja toppis need oma jaki vahele. Kas oli sellel võimukal lordil mõnd teist kohta olemiseks? Hertsog kontrollis Denningtoni perekonna iga toimetust sama tugeva haardega nagu kõiki muid äriasju.

Ülemteener tammus jalalt-jalale. „Kas ma võin teid juhatada Tema Hiilguse kabinetiti?“ Carmichael neelatas.

Kõigutamatu, siledalõualine teener, kes oli olnud hirmsa hertsogi teenistuses ajast, mil Robert oli viieaastane poisike, ei olnud ealeski naeratanud, kulmu kortsutanud ega naernud. Ja päris kindlasti ei olnud ta kunagi neelatanud sellisel valjul, vaevatud moel.

Robert muutus närviliseks. Kõikidest päevadest just sellel oli talle see napolisõnaline kutse tulnud... ajastus oli liiga täpne ja Tema Hiilgus, kalk ja tundetu, ei olnud kunagi olnud ja temast ei saa ka kunagi üks nendest pühendunud, armastavatest patriarhidest, kes tegelikult sooviks oma lapselapse seltskonda. Ei, see mees, kes oli reetlike teenrite abiga paljastanud Roberti armastuse lapsehoidja vastu ja oma lapselast seejärel „pagana lollpeaks“ nimetas, ei olnud sooja südamega.

Ta teab põgenemisplaanist.

„M-milord?“ Carmichael segas Roberti paanilisi mõtteid.

Robert silus revääri ja naeratas sunnitud. „Ma lähen ise Tema Hiilguse kabinetti.“ Lõppude lõpuks ei olnud ta 21aastaselt enam poisike, keda saab hirmutada – isegi mitte kardetud ja austatud Somerseti hertsog. „Mind on kindlasti vanaisa juurde piisavalt sageli kutsutud, et teed teada,“ lisas ta meeleheitliku sooviga õhkkonda vähem pingeliseks muuta.

Värisedes noogutas Carmichael sellest hoolimata peaga ja tormas siis vastassuunda kiirusel, mis sobinuks paremini temast paarikümmend aastat nooremale mehele.

See ei ole tegelikult tõsi, sosistas mehe kuklas narriv hääl. Kui sa teda ei kardaks, ei plaaniks sa täna õhtul põgeneda ja võimaldaksid selle asemel Lucy Whitmanile avaliku tseremoonia, mida too väärib.

Robert sundis oma jalad liikuma ja läks mööda tuttavat teed läbi vestibüüli oma vanaisa kabineti poole. Tõde oli see, et kõik kartsid vanaisa omajagu. Oli ta ju ühel hetkel oma tütrest, Roberti tädist, täielikult lahti öelnud, kui too teenriga abiellus, ning see oli vanaisal käinud sama lihtsalt kui kuuelt tolmukübeme pühkimine.

Ei, selline mees ei lubaks iial, mitte ealeski seda, et Robert abielluks lapsehoidjaga. Guverrandiga, kes on pärit lugupeetud perekonnast, võib-olla, aga lapsehoidjaga ei iial. Ta kuivatas oma niiskeid peopesi püksikülgede vastu. Hertsog oli selleks emotsionaalselt võimetu, et eales arvata teenrit võrdseks või vähemalt inimlendiks. Ja sellisena ei suutnud ta mõista Lucy hingesoojust. Või seda, kuidas ta naljatles ja punastas ja naeratas. Mitte nii, nagu Robert seda mõistis. Robert, kes oma igapäevastel kohtumistel oma õe Beatrice'iga nägi Lucys enamat

kui toatüdrukut või teenijat. Ta nägi noort naist, kes hoolis rohkem temast kui ta tiitlist ning soovis olla ta naine selleks, et jagada mehega oma elu, mitte sellepärast, et kunagi hertsoginnaks saada.

Nii, aga kuidas nüüd panna vanaisa seda mõistma. Sest puudus igasugune kahtlus, et Somerseti hertsog, kes nägi kõike ja teadis veel enam, oli Roberti järele saatnud täna õhtuks plaanitud põgenemise pärast.

Robert peatus kardetud kabineti ukse taga.

Kogudes julgust, et Denningtonide võimuka patriarhi palge ette astuda, hingas ta sügavalt sisse ja silus veel kord oma kuuerevääre. Enne kui julgus ta maha jättis, tõstis ta koputamiseks käe... aga just siis kostis läbi paksu puitukse madal, agoonias oie. Ta peatus, käsi õhus.

Veel üks piinatud oie, mis jäätas vere Roberti soontes, kostis vahekäiku – see oli *surma* hää.

Issand hoia, ta polnud kunagi vanameest armastanud, aga siiski ei sooviks ta eales hertsogi surma. Kiirelt vajutas Robert linki ja avas hoogsalt ukse, et jõuda oma eaka vanaisa juurde. Rabatult jäi ta seisma.

Soolasambana seisva Roberti kõrvad hakkasid tumedalt kumisema. Ta pilgutab paar korda silmi, aga kui mitu korda ta silmi ka ei sulgenud, õudus ei kadunud ja nii oli Robert kui pöranda külge naelutatud: kõrvaline vaatleja patu ja inetuse tülgestavale vaatepildile. Lucy oli selili, hertsog tema jalge vahel end sisse ja välja tõukamas, ning naine silitamas sõrmedega vana mehe selga ja teda veelgi innustamas. „Te olete nii hea, Teie Hiilgus,“ hingeldas ta, kergitades end hertsogi kiiretele tõugetele vastu. „Ma tahan teid sügavamale.“

Sapp kõrvetas Roberti kurku ja ta käsi tõusis, et uksepiidalt tuge leida. *Oh, issand, ei. Mitte Lucy.* Ta oli olnud ainus paganama naine, kes nägi teda ennast, mitte tulevast hertsogit. Robert ei saanud ju olla nii kohutavalt pime, nii sügavalt eksida, et ta oli kinkinud oma südame saamahimulisele intrigaanile? Ainult... kuidas teisiti selgitada tema ees praegu aset leidvat liiderlikku vaatepilti?

Roberti vanaisa tõstis pilgu. Kindla, kaalutleva pilgu järgi tema terashallides silmades oleks võinud arvata, nagu hindaks ta oma

arveraamatuid. „Olen ma parem kui mu pojapoeg?“ nõudis ta pingutusest hingetult.

Lucy oigas vastuseks. „Oojaa,“ hingeldas ta.

„Ja te jätate ta maha, nagu lubasite, ja saate minu hertsoginnaks.“

„Kõike,“ karjatas naine selga kaardu tõmmates.

Roberti kõht tõmbus krampi ja ta surus oma silmad kinni. *Mul läheb süda pahaks.*

Järsu liigutusega tõmbas ta vanaisa end sirgu. „See on kõik,“ ütles ta, hääel veidi jäine. Ootamatu jõhkra katkestuse tõttu jäi Lucy silmili kirjutuslauale. Ta kortsutas higist laupa. „Teie Hiilgus?“

Lucy hääle lüüriline toon, mis oli teda kunagi nii vaimustanud, tõi Roberti hullusest tagasi reaalsusesse.

„Te jäite hiljaks,“ nähvas hertsog ja Lucy pööras pea küljele.

Ta ahhetas ja värv kadus ta põskedelt. „Robert.“

Hertsog astus rõivaid kohendades Lucyst mööda. Lucy, ainus naine, kes ei olnud karvavõrdki hoolinud, et Robertist saab ühel päeval hertsog. Lucy, kes oli ta südame nii täielikult endale võitnud. Robert surus oma käed külgedel nii kõvasti rusikasse, et küüned lõhkusid naha ja peopesad said veriseks. „Te kutsusite mind, Teie Hiilgus?“ ütles ta talvise pakasega võrreldava jäisusega, mida ta vanaisalgi oli raske mitte imetleda. Samal ajal hoidis ta sihilikult oma pilku eemal nutvast ja anuvast neiu, kes kiirustades oma rõivaid korrastas.

„Robert,“ palus ta.

„Vaikust.“ Hertsogi vaikne käsklus kandis korraldust, mis oli võimsam kui ükski kõmisev möire. „Ma hoiatasin teid tema osas.“ Ta lehvitas käega Lucy suunas. „Sellest oleks teile kohutav pruut saanud.“

Roberti kurgust tungis välja küüniline naerupahvak. Need võisid olla vast ainsad tõesed sõnad, mis eales selle mehe suust tulnud. „Tõepoolest,“ venitas ta, uhke selle kõigutamatu esituse üle, kuigi sisimas ta süda jäätus, külmutades ta seestpoolt läbi.

„Robert,“ anus Lucy veel kord, püüdes hertsogist mööda kiirustada, aga võimukas lord astus kärmelt tema ja Roberti vahele, lõigates ta edasipääsu ära.

„Selle liini verrega on midagi valesti, et te kõik tunnete alamate vastu tõmmet.“ Ta suu tõmbus kitsaks. „Kõigepealt mu tütar ja see neetud teener.“ Ta kallutas pead. „Tema perest eemaldamine oli samas üsna lihtne. Tütart pole vaja muuks kui vaid tema abil loodud sidemeteks. Aga teie,“ jätkas ta Lucy valju nuuksumise taustal.

Ta süda muutus veelgi kõvemaks. Need valetava hoora võlts-pisarad.

„Aga teie, Robert, saate ühel päeval hertsogiks ja, olgu ma neetud, kui ma lasen hooral vereliini jätkata.“ Pausi tegemata ja Robertilt pilku pööramata näitas hertsog sõrmega ust. „Preili Waltman, siitkaudu.“ Vana närukael oli teda tavalise hoorana oma kirjutuslualul keset päeva võtnud ega teadnud isegi ta nime. *Aga kas just see polegi talle õige nime-tus?* Roberti selga mööda jooksis tülgestusjudin. Hertsogi pärast, Lucy pärast ja iseenda pärast, et ta oli kurameerinud teenijatüdrukuga ja tolle juttu uskunud. Naine oli olnud teistsugune kui kõik kõrgseltskonna leedid, see naine, kellele ta oma südame kinkis ja oleks ka vaid mõne napi tunni pärast oma nime andnud. Tema Hiilgus avas suu, katkestades nii Roberti mõtiskluse. „Mu asjaajaja hoolitseb teile maksmise eest.“

Talle maksmise eest. Jälle tõmbus Roberti kõht kokku ja ta kesken-dus endas tõusvale vihale, mis oli kui aeglaselt leviv kasvaja, et ainult mitte märgata oma südame järkjärgulist lõpmatut murdumist.

Põsed pisaravoogudest niisked ja punased, tormas Lucy ümber hertsogi ja peatus kiiresti Roberti ees. „Robert,“ palus ta. „Ta lubas mulle, et minust saab tema hertsoginna.“

Ma oleks teinud sinust oma abikaasa ja sa oleksid saanud minu hertsogin-naks... Ainult et naise ahnus oli nii suur, ta ahnitsevad käed tahtnuks ikka enam, et ta ei olnud suutnud oodata, et see mees sussid püsti ajaks. Robert muigas põlglikult. Ja siis oli veel tema isa, kelle tugev tervis ei oleks lasknud sellel naisel hertsoginnaks saada... mitte niipea.

„Kindlasti te mõistate, Robert. M-ma ei ole ju guvernant. Ma ei ole kõrgest soost, ma olen alati...“